ERHAN TUNCEL

GÜNCEL SİYASET

HRANT DİNK SUİKASTININ PERDE ARKASI

AMERİKA'NIN YENİÇERİLERİ

HRANT DİNK
SUİKASTININ PERDE ARKASI

AMERİKA'NIN YENİÇERİLERİ

Derin Devlet Yapılanması
19 Ocak 2007 - 15 Temmuz 2016

© 2016, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-212-9
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları	:	606
Güncel Siyaset	:	14
Kitabın Adı	:	Amerika'nın Yeniçerileri
Yazarı	:	Erhan Tuncel
Yayın Editörü	:	Erol Şahnacı
Metin Editörü	:	Ahmet Savaş
Kapak - İç Tasarım	:	Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi	:	Ankara, 2016
Baskı ve Cilt	:	Ertem Basım Başkent Organize Sanayi Bölgesi 22. Cadde No:8 Malıköy - Temelli / ANKARA Tel: (0312) 284 18 14 Sertifika No: 26886

Hayat Yayın Grubu

Nişancı Mahallesi, Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com | hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

ERHAN TUNCEL

HRANT DİNK SUİKASTININ PERDE ARKASI

AMERİKA'NIN YENİÇERİLERİ

Derin Devlet Yapılanması
19 Ocak 2007 - 15 Temmuz 2016

Hayat

Sistemin mağdur ettiği herkese...

İçindekiler

Ön Söz 7

Yukarı Mezopotamya'nın Varoşları 13

Üniversite Yılları ve Karadeniz İle Tanışmam 21

Yasin Hayal İle İlk Tanışmam 24

Yasin Hayal'in Planları 25

Trabzon Terörle Mücadele Müdürlüğü'nde Gözaltına Alınıyorum 29

İstihbaratçılarla İlk Tanışma 30

İstihbarat Dünyası 35

İstihbarat Üniversite Öğrencilerini Nasıl Takip Eder? 37

Niçin Trabzon Şehri Seçildi? 39

"Türklere Küfür Etti, Sıkalım Kafasına!" 40

Emniyete Verdiğim Hrant Dink Raporu 45

Telefonunuz Nasıl Dinlenir? 52

Yasin Hayal, Ogün Samast'ı İstanbul'a Yolluyor 60

Takiyyeci Ramazan 74

Hesaplaşmaların Şehri, İstanbul... 80

Berlin, Hardenberg Caddesi 89

Ermeni Tetikçi Taleryan'ın İtirafları 91

Talat Paşa'nın Katili Taleryan'ın Mahkemede Söyledikleri 95

Katil Soğomon Taleryan'ın Oğlu: "Babam Yalan Söyledi" 99

Hrant Dink'in "Türk Düşmanı Faşist Ermeni" İlan Edilmesi 113
Öteki Hrant 138
"Ertuğrul Özkök ve Emin Çölaşan Tahrik Etti.
Yasin Hayal de Azmettirdi. Ben de Öldürdüm" 145
Tetikçilerin Seçimi ve Psikolojik Olarak Hazırlanması 152
Gizli El İstanbul Halaskargazi Caddesi'nde... 159
Ogün Samast Samsun'da Yakalandığında Yaşananlar 163
Cinayet Sonrası İlk Gelişmeler 164
C-5 Şube: Fetö'nün Kozmik Odası 170
Türkiye'yi Yapılandırma Operasyonları 177
Muhsin Yazıcıoğlu Suikastı ve Barnabas İncili'nin Sırrı 188
Hayat Kurtaran Kahramandan Can Alan Katile 198
Hapishane... Bambaşka Bir Dünya... 204
"Bana Bu Komployu Kuranların
Hepsini Açığa Çıkartacağım!" 214
Bu Davadan Size Ekmek Çıkmaz! Başka Kapıya... 236
Amerika'nın Yeniçerileri, "İstemezük!" Diyerek
Kazan Kaldırdılar 242
Abdullah Gül'den Paralel Vurgu 243
Jürokrasi 247
Yüz Yıllık Savaş 273
Ek: Belgeler 277

ÖN SÖZ

Yukarı Mezopotamya'nın varoşlarında büyümüştüm. Benim büyüdüğüm varoşlarda daha önceden Gılgamış destanı yazılmış, Nuh Tufanı burada olmuştu. Fırat ile Dicle arasında Aden Bahçeleri'nin olduğu dilden dile dolanırdı. Sümerler yazıyı, Lidyalılar parayı bulmuş, Asurlular ilk ticari kolonileri kurmuş, Romalılar ilk yolları açmışlardı. Türkler tıpta çığır açacak mikrobu bulmuşlardı. Kadeş Antlaşması diye bilinen dünyanın ilk barış antlaşması Hititler ile Mısırlılar arasında burada imzalanmıştı. Medler ilk casusluk ağını burada kurmuştu. İbrahim Peygamber oğlu İsmail'i burada sunağa yatırmıştı. Çağlar boyunca insanlık tarihine ve ilerlemeye öncülük eden bölgeyi şimdi terörün kaynağı olarak gösteriyorlardı. Mezopotamya'da eski Sami kabilelerinde "günah keçisi" diye bir gelenek vardı. Zamanın efendileri, günahlarını bir keçiye söyler ve keçiyi uçuruma terk ederlermiş. Böylece günahlarının affolacağına inanırlarmış. İşte ben de günah keçisi olarak iktidar savaşı sunağına yatırılmıştım. Herkes günahını adeta bana yüklemeye çalışmıştı.

Ülke için olduğu gibi 19 Ocak 2007 tarihi benim için de milat olmuştu. Üniversite son sınıfta okurken bir anda kendimi çakallar vadisinin ortasında bulmuştum.

Hrant Dink cinayetiyle, bu çakalların Türk-Ermeni sorununu kaşıyıp, 1915'den bu yana süregelen Ermeni iddialarını "Ermenileri katleden Türkler" imajıyla tekrar uluslararası gündeme taşıdıklarına şahit olmuştum. İktidar mücadelesi için Hrant Dink'in öldürülmesine sonra da bu mücadeleyi kazanmak için işledikleri cinayetin arkasına saklananları görmüştüm.

Medya beni, Hrant Dink cinayetinin planlayıcısı ve azmettiricisi olarak ilan etti. Yıllardır bu olayların içerisinde bazen aktör bazen kullanılmak istenen kişi bazen de mağdur olarak saf tuttum. Ama aklandım...

Kamuoyunun merak ettiği bir soru vardı: Daha yârinin yanağını okşamamış, çocuğunu kucağına almamış, çarşıda eşiyle ve çocuğuyla gezerken sırtından vurulup tek göz evine Türk bayrağı asılmış binlerce asker ve polisimiz şehit olup da televizyonlarda on saniyelik haberde yer alırken; on yıl önce işlenmiş bir suikast nasıl her daim gündemde kalıyordu?

Bu sorunun yanıtını bulmak için gençliğimi, ailemi ve istikbalimi bedel olarak verecektim.

Süper Nato, FETÖ üzerinden 2000'li yılların başı itibarıyla artık devletin kılcal damarlarına girmişti. Berlin Duvarı'nın altında kalan komünizmin zihinlerden silinmesi için de "yeşil kuşak projesi" kapsamında Sovyet Rusya'da Türki cumhuriyetlerin bulunmasında dolayı Haçlılar tarafından parlatılmıştı. Haçlılar artık Türkiye, Ortadoğu Türki Cumhuriyetleri ve Afrika'daki projelerini FETÖ üzerinden uygulamaya geçecekti.

FETÖ döktüğü gözyaşları ve vaazlarıyla on binlerce Anadolu evladını kandırmıştı. Vatana ve dine hizmet ettiği zannedilen FETÖ, ülkemizdeki ihanet ağını örüyordu.

Türkiye demokrasinin ve milletinin hem büyük bir acıyı yaşadığı hem de gerçeklerle yüzleşerek silkinip kendine geldiği 15 Temmuz darbe teşebbüsüyle gerçek yüzü tastamam ortaya çıkan FETÖ'yü ve C-5 Şube'yi yıllar önce devletin resmi tutanaklarına kaydettirmiştim.

C-5 Şube'nin çalışma şekli belliydi; iftira at, sahte belge düzenle, kamuoyunda algı oluştur, tutuklat, medyaya servis et, insanların özgürlüklerini elinden al, isimlerini kirlet. Bu sistemi Türkiye'de ilk olarak Dink suikastında bana uygulamışlardı.

Aslında şahit olduklarım sadece bunlardan ibaret değildi. Milenyumun başında, önce terör örgütlerinin kurulduğuna ardında da ülkelerin işgal edildiğine Mezopotamya ile birlikte şahit oldum.

Filistin sorununa, Türk Ermeni sorununa, Hamas ve Hizbullah'ın kurulmasına, Karabağ'ın işgaline, ABD'nin Irak'a ve Afganistan'a operasyon yapmasına ve ardından da Irak'ta yaşananlara şahit olmuştum. Ben de bu çağın tanıklarından biriydim. Bir çağın olaylarını anlayabilmek ve tüm iktidar çekişmelerini idrak edebilmeniz için o devrin suikastlarını iyi incelemeniz gerekir.

Mezopotamya'nın varoşlarında başladığım yolculukta İslam dünyasının neden geride kaldığını sorguluyordum. Türkiye'de en çok gündemde tutulan eylemci ve teorisyenlerden biriydim. Mcdonalds'ın bombalanmasında benim de adım geçiyordu. Daha sonradan şiddetin bir çözüm olmadığı kanısına vararak güvenlik güçlerine yardımcı olmuştum. Ancak bu yaptığım yolculuk sırasında asıl savaşmam gerekenin cehalet olduğunu anlamıştım. İnsanların namuslular ve namussuzlar diye ikiye ayrıldığını da kesin biçimde görmüştüm.

Bize hem ailede hem de okulda dürüst olmamız, çok çalışmamız ve hoşgörülü olmamız halinde bir yerlere geleceğimiz anlatıldı. Aldığımız eğitimde bize çok büyük diye lanse edilen insanların çok iyi sahtekâr, yalancı, yalaka, işgüzar, kıskanç, yani dürüst insanların beğenmediği huyların her birine sahip olduklarını ve sürekli insanları kandırdıklarına tanık olduğumda hayal kırıklığı yaşamıştım. Vahşi insanlar gücünü birbirini öldürmek, akıllı insanlar ise birbirini kandırmak için uğraşıyorlardı. Semavi dinlerin bize anlattığına göre, Hazreti Havva'nın Hazreti Adem'e elmayı uzatıp da cennetten kovulduğu o günden bugüne kadar şeref yoksunu insanların ceza gördüğü hiçbir dünyevi sistem kurulamadı, kurmayı hiç kimse başaramadı.

Bu dönemde benden çok daha fazla haksızlıklar ve acılar yaşayanlar vardı belki. Şimdi ise benim topraklarım terör ve terörizmle ilişkilendirilmekteydi, geleceği sinsi bir planla karartılmaya çalışılmaktaydı. Ancak gençliğimi bedel vererek geçirdiğim bu serüvende en önemli tanıklığım, terörizm kavramının yeniden tanımlanması gerektiğini kavramış olmamdı.

Ben bu savaşı kimin için veriyordum? Bu savaş benim kendi savaşımdı. Ruhumu ve zihnimi teslim etmeme savaşıydı.

Bu savaşın ismi "asimetrik savaş"tı. Karşınızdaki düşman canlı kanlı değildi, artık bir "zihin savaşı" yaşanıyordu. Ben de bir "siberçağ kuşağı" insanıydım. Modern çağın demokratları, daha önceki tarihlerde yaşayan insanları vahşi olarak anlatmıştı. Kendilerini medeni olarak tanımlayarak bizi yönetmeye talip olmuşlardı.

Son çağın tekno-tanrıları para, moda, sosyal görsel medya, tüketim ve gelecek nesillere bıraktığımız siber medeniyetin ortasında insanlar aslında en temel haklarımız ve artık sadece kâğıt üzerinde kalan özgürlüklerini farkında olmadan yitirmişlerdi.

Onur ve haklar bakımından herkes eşit doğar. Herkes ırk, din, dil, cinsiyet başka bir görüş ulusal veya toplumsal köken doğuş ya da benzeri bir statü gibi herhangi bir ayrım gözetilmeksizin tüm haklara sahiptir. Ayrıca ister bağımsız olsun ister vesayet altında olsun ya da kendi kendini yönetmeyen bir ülke olsun yahut da başka bir egemenlik sınırları altında bulunsun bir kimsenin uyruğunda bulunduğu ülke ya da alanın siyasal ya da hukuksal uluslararası statüsüne dayanarak hiçbir ayrım gözetilemez. Herkesin yaşama özgürlüğü ve güvenlik hakkı vardır. Hiç kimseye işkence ya da zalimce, insanlık dışı, onur kırıcı davranış ve ceza uygulanamaz. Hiç kimse keyfi olarak yargılanmaz, tutuklanamaz ve sürgün edilemez. Herkesin ona herhangi bir suç yüklenirken tam bir eşitlikle bağımsız ve tarafsız bir mahkeme tarafından hakça ve açık yargılanmaya hakkı vardır. Herkes suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur. Kimsenin özel yaşamı ve ailesi, konutu ve haberleşmesine karışılamaz. Şerefine ve adına saldırılamaz. Herkes bu tür saldırılara karşı yasa tarafından korunmak zorundadır. Herkes herhangi bir ülkeden ayrılma ve ülkesine dönme hakkına sahiptir. Herkesin düşünce ve din inancını belirtme, özgürce yaşama hakkı vardır. Birleşmiş Milletler'de 10 Aralık 1948 kabul ve ilan edilen İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nde BM'ye üye her ülkenin de imzası vardır.

Kitaptaki yolculuğumuza şiddetin hüküm sürdüğü varoşlardan başladık. Terörle Mücadele Müdürlüğü'nün sorgu

odalarına, mahkeme salonlarına girdik. Tabutluk denilen hapishanenin küflü hücrelerinin havasını soluduk. C-5 Şube'nin karanlık dehlizlerinden, bürokrasinin kapı ardında konuşulup dışarı yansımayan konuşmalarına şahit olduk. Bu yolculuğumuzda bir suikastın perde arkasındaki gizli hesapları inceledik.

Sadece bir suikastın perde arkasındaki asıl hesapların bir ülkenin geleceğinde ne gibi etkiler yaptığını artık biliyoruz. Bunun arka planında istihbarat örgütlerinin, bir kısım medyanın ve küresel sermayenin olduğuna şahit olduk.

Dünya tarihine baktığımızda cehalet hâlâ en önemli güç, şiddet ise en büyük dönüştürücü.

Teröristler kendilerini ifade etmenin yolunu buluyorlar, hatta bu uğurda kendilerini bile öldürüyorlar. Artık dünyada en önemli belirleyicilerden biri olan terör kavramının tanımının yeniden yapılması gerekiyor. Dünyanın özellikle son yirmi beş yılını bakacak olursak, terör örgütleri ve terörizmin; ekonomik, politik ve sosyal hayata yön verdiğini hepimiz biliyoruz.

Ne hikmettir ki dünyanın binlerce yıllık macerasında sahneye önce ilk çağın efendisi uleması çıkmıştı. Ulema gücünü ortaçağın derebeyi kralına devretmişti. Krallık da sahneden çekilmiş ve mirasını yeniçağın kapitalisti emperyalistine bırakmıştı. Yirmi birinci yüzyılda sahnede milenyumun demokratları vardı. Dünyanın güvenliğini sağlamaya taliptiler. Dünya güvenliğini tehdit edenin terörizm olduğunu söylemişlerdi. Tespitleri doğru ancak yöntemleri çözüm üretmemişti. Terörle değil teröristle mücadele ediyorlardı. Terörizm kavramı artık "error"[1] vermeye başlıyordu.

Global ölçekte teröristlerle mücadeleye dev bütçeler ayrılıyordu. Bu dev bütçe bazılarının iştahını kabartıyor, bu bütçeden pay almak için organizasyonlar kuruyorlardı. Aslında terör olaylarının dünya enerji hatlarına talip sermayedarlar tarafından finanse edildiğini, enerjiyi en ucuza mal etmenin yolunun enerji bölgesinde kargaşa, anarşi çıkarmak olduğu artık bir sır değil. Güvenliği sağlamakla görevli olan güvenlik güçleri tarafından yapılandırıldığı ve terörle mücadele etme kararı

1 Error: Yanlış, hata, yanlışlık, yanılgı, falso, suç.

almakla yükümlü olan ancak "terörizmle mücadele edeceğiz" diyerek oy ve vergi toplayan şahin kanat siyasiler tarafından korkuların yönetilmesiyle şekillendirildiği de herkes tarafından bilinen bir gerçek.

Son dönemde DAEŞ örneğine bakacak olursak, bir terör örgütünden ziyade çok uluslu bir şirket gibi markalaştığı, markalaşmanın tüm esaslarını uyguladığı ve başında bir anlamda CEO'ların olduğunu görebilirsiniz. Elbette en önemli soru şu; DAEŞ'in yaptığı eylemlerin müşterisi kim? Tabi ki çok uluslu şirketler, medya, siyasiler ve istihbarat örgütleri!

Uygulanan şiddet ne kadar görsel biçim kazanırsa, o kadar kendini besler. Büyük suikastlar büyük dönüştürücülerdir.

Bizim gençliğimiz hücrelerde geçti. Ancak bizden sonra gelecek nesillerin bizim yaşadığımız sıkıntıları yaşamaması için savaşımıza devam edeceğiz.

Erhan Tuncel

Kasım 2016, İstanbul

YUKARI MEZOPOTAMYA'NIN VAROŞLARI

Binlerce yıllık kadim tarihi ile doğunun önemli şehirlerinden bir olan El-Aziz'de, Fırat Dicle ve Munzur nehirlerinin tam ortasında kerpiç bir evde dünyaya geldiğimde, 12 Eylül 1980 darbesinin üzerinden sadece bir yıl geçmişti.

12 Eylül Darbesi sonrası artçı şokların yoğun olarak yaşandığı ve sol kesimin kurtarılmış bölge olarak nitelendirdiği Elazığ Fevzi Çakmak Mahallesi ve ülkücülerin kalesi olarak bilinen Üniversite Mahallesi'nin kesişme noktası olan Bölge Mahallesi'nde dünyaya gözlerimi açmıştım.

Kendimi bilmeye başladığım dönemde o günlerden ilk hatırımda kalanlar yargılamalar, tahliyeler ve söylentilerin devam ediyor olduğuydu. O yaşlarda konuşulanları elbette ki idrak edebilecek durumda değildim. Ancak büyüklerin konuşmalarından duyduklarıma göre Aleviler ile Sünnilerin, sağcılar ile solcuların çatıştığı ve birçok insanın öldüğü, bu çatışmaların da ülkeyi bölmek için yapıldığı idi.

Türkiye'nin siyasi, kültürel ve toplumsal anlamda büyük bir değişim geçireceği 80'li yıllarda Yukarı Mezopotamya'nın varoşlarında çocuk olmak, aslında henüz bir çocukken yetişkin olmak, bir yetişkin gibi düşünmeyi de beraberinde getiriyordu.

Henüz birkaç yıl önce kardeşin kardeşi gözünü kırpmadan öldürdüğü, her evden bir cenazenin çıktığı ve binlerce genç insanın siyasi düşüncelerinin peşinde giderken mezara girdiği

bir ülke vardı. Ben dünyaya geldiğimde bu terör ortamı bitmiş, asker kışlaya çekilmiş ve ülke yeniden sivil siyasete dönüş yoluna girmişti.

Turgut Özal'ın partisi ANAP, genel seçimlerde elde ettiği üstünlükle ülkeyi yönetmeye başladığında, kısa süre önce sağ-sol siyasi çatışmasıyla binlerce insanını yitiren Türkiye'yi yeni ve uzun yıllar canını yakacak yeni bir terör belası bekliyordu.

Temellerinin atılması 1980 öncesine dayanan ve devletin askerine karşı ilk silahlı eylemini 15 Şubat 1984'te Siirt Eruh'ta yapan PKK, bir Türk askerini şehit etmişti. Aradan biraz daha zaman geçip de aile büyüklerimizin aralarında konuştukları konuları anlamaya başladığım yaşlara geldiğimde PKK'nın dış güçler tarafından, birçok asker, polis ve devlet görevlimizi şehit eden Ermeni Terör Örgütü ASALA'nın yerine kurulduğunu duymuştum.

Doğuda 1915 olayları sırasında çok sayıda Ermeni göçmüş, kalanlar ise kendilerini saklamak için ya Müslüman olup isimlerini değiştirmişler ya da Kürt ve Alevi olduklarını iddia ederek yaşamlarına devam etmişlerdi. ASALA Terör Örgütü de işte bu insanların davasının peşinde olduklarını iddia ederek Türk insanlarına suikastlar tertiplemişti. ASALA'nın ortadan kaldırılmasının ardından kurulan PKK kadrolarında da yine yüzlerce Ermeni kökenli yer almıştı. Öyle ki; Ermenilerin 1915 olayları için söyledikleri meşhur sözü "Türklerle vatan davamız, Kürtlerle kan davamız var." sözü adeta PKK'da vücut bulmuştu. Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi yıllarca birlikte yaşamış Türk ve Kürtler arasında ayrılığa neden olmuş, 90'lı yıllarda Yukarı Mezopotamya kardeşin kardeşi öldürdüğü, göçlerin yaşandığı, köylerin yakıldığı bir terör yurdu haline gelmişti.

80'li yıllar ülkede, toplumda ve insanlarımızda büyük kırılmalar yaratırken ben de bir çocuk olarak bundan kendi hissemi, bu topraklarda doğan her insan gibi alıyordum. O dönemde yaşayıp da aklımdan çıkmayan bir olaya da tanık olmuştum. Namık Kemal İlkokulu beşinci sınıftaydım. Sınıfta dersteydik. Birden silah sesleri gelmeye başladı. Bizim okula yaklaşık iki

yüz metre mesafede teröristler ile özel harekatçılar çatışmaya girmişti. Orada üç terörist şehrin ortasında öldürüldü. Öğretmenimiz "Hemen sınıfı boşaltın." dedi ve hep birlikte Elazığ Hükümet Konağına doğru yöneldik. Hemen hemen bütün şehir oradaydı. Teröristleri öldüren özel harekatçıları herkes alkışlıyor, sloganlar atıyorlardı. Terörle ilk tanışmam böyleydi.

O dönemde babam Köy Hizmetleri'nde işçi olduğu için Elazığ'dan Diyarbakır ve Batman'a resmi devlet araçlarıyla fueloil götürüyordu. Teröristler bu araçları yakıyorlardı. Annem beni her gün haber saatinde televizyonun başına oturtur, "Bak bakayım babanın arabasını yakmışlar mı?" diye sorardı. O dönemde sadece TRT vardı. Babamın adı, aracı ve plakasını haberlerde duymamak için ettiğim duaları hatırlıyorum.

Ayrıca birkaç sefer bulunduğumuz mahalleye, mahalledeki okulun ve üniversitenin duvarlarına PKK'lılar yazı yazıyordu, ara ara da üniversiteli öğrencilere operasyonlar oluyordu. Ancak her şeyin dönüm noktası Elazığ-Bingöl karayolunda otuz üç erin şehit edilmesi olmuştu. PKK hakkında ilk olarak fikirlerimin oluşması da o dönemde oldu. Ayrıca PKK yöneticisi Cemil Bayık bizim karşı köydendi. Bazen o köye gittiğimizde annesi sürekli ağlıyor, "Oğlumu Apo kandırdı!" diyordu.

Çocukluğumun ilk yıllarından anımsadıklarım arasında bir de 1980 öncesinin yasaklı siyasi aktörlerinin yüzleri vardı. Bazen televizyonda bazen gazetede yüzlerini gördüğüm bu liderler kısa bir süre sonra tekrar siyasete geri döneceklerdi.

80'li yılların sona ermesi ve 90'lı yılların gelmesiyle beraber benim de çocukluk yıllarım artık yerini ilk gençlik yıllarına bıraktı.

Bu yılların ilk döneminde zihnime kazınanlar arasında ANAP ve Turgut Özal'ın iktidardan düşmesi vardı. Kendisi, ailesi, etrafında oluşan liberal topluluk ve özellikle de o dönemde çok konuşulan "prensleri" ve "papatyaları" ile bir dönem sona ermişti.

Babam işçi olmasına rağmen çok okuyan bir insandı. Dini eserleri, özellikle İslam dünyasının zirve eserlerinin neredeyse hepsini okuttu. Bununla beraber Neyzen Tevfik, Attila İlhan,

Nazım Hikmet gibi yazarların eserlerini de okutturuyordu. "Dünya Klasiklerini de oku ki hayata bakışın tek yönlü olmasın." diye öğüt de veriyordu.

Sigarayı bırakıp yüzlerce kitaplık bir kütüphane kurmuştu. Okuduğum bir kitaptaki bir söz beni çok etkilemişti: *"Doğuyu batıyı bilmeliyim. Eski uygarlıkları derinlemesine incelemeliyim. Yükseliş ve düşüşlerin sebeplerini derinden derine araştırmalıyım. Allah'ın insanoğluna en büyük nimeti olan İslâm inanç ve medeniyetine mensup olan bir toplum nasıl olur da bugünkü acıklı duruma düşer? Bunun mutlaka bir veya birçok sebebi vardır. Bunu bilmeliyim. İşte bütün bu konuları incelemekte ilim benim rehberim olacaktır."* Bir de Alparslan Türkeş'in; *"Hepiniz birer Türk Bayrağı'sınız. Bayrağı lekelemeyin, kirletmeyin yere düşürmeyin."* sözü benim siyasete ilgi duymamı sağlamış ve kendi kişisel tarihimin ilk adımlarını oluşturmuştur.

Ailem, siyasette Milli Görüş'e yakın bir aileydi. Sıkı bir Erbakan sevdalısıydı. Ailemden birçok kişi de 12 Eylül sonrası kurulan Milliyetçi Çalışma Partisi'ne sempati duyuyordu. Özellikle de babam, o dönemde Fazilet Partisi ile koalisyon yaptıkları için MÇP'ye çok yakınlık duyuyordu.

Ailemin Milli Görüşçü ve Milliyetçi dünya görüşü elbette o dönemde benim de yönelişlerimde etkisini göstermişti. Öncelikle bir Müslüman olarak PKK'sı, Amerika'sı, İsrail'i, İngiltere'si, Sovyetler'i, PKK'sı ve PKK'nın siyasi uzantısı HADEP'i seçim ortağı yapan SHP'yi doğal düşmanlarımız sayıyorduk. Sağcıların yaptığı eylemlere seviniyor, solcuların yaptığı eylemlere lanet okuyordum. Ancak yıllar sonra insanların "namuslular" ve "namussuzlar" diye ikiye ayrıldıklarını net bir biçimde gördüm.

80'li yılların sonu ile 90'lı yıllarda kulağımız sürekli Bosna Hersek, Filistin, Çeçenistan, Afganistan ve Körfez Savaşı'ndan gelen haberlerdeydi. Buralarda yaşanan savaşlardan Müslümanlardan gelen iyi haberlere 'İlahi Zafer' gözüyle bakıyorduk. Yine o yıllarda PKK olayları her ne kadar da Elazığ merkezde yaşanmasa da çevre illerde, Muş, Diyarbakır, Tunceli, Bingöl ve diğer şehirlerde yoğun olarak yaşanıyordu.

Ben de artık ortaokul yıllarındaydım. Ülke ve dünya siyasetindeki gelişmeleri takip ediyordum, politika ile çok ilgiliydim.

Babam ve etrafımdaki büyüklerin anlattıklarını dikkatle dinliyor, anlamaya çalışıyordum. Türkiye'yi parçalamak isteyen İsrail'in Arz-ı Mev'ud projesi; Ermenilerin ve Kürtlerin Türklerden toprak talebi; İngilizlerin ve Amerikalıların petrolü kontrol altına almak için Kürtleri kışkırtmaları; PKK'nın ASALA'nın devamı olduğu oranın bölge halkı tarafında dillendiriliyordu. Dillendirilen konular arasında geleceğimi ve gençliğimi bedel olarak vereceğim Türk-Ermeni sorunuydu. Bu sorunun çözümü için Alparslan Türkeş, Ermenilerle görüşmüş, bu görüşmenin yankıları Yukarı Mezopotamya'nın sokaklarına ulaşmıştı. Bazıları Ermenilere kirve diyerek onları dost görüyor, bazıları ise biz savaşırken onların sırtımızdan vurduklarını düşünüyordu. Artık ilişkilerin eskisi gibi olamayacağını söylüyorlardı.

Özellikle Irak'ın Körfez işgalinde ve ABD'nin Irak'a saldırmasından sonra yoğun olarak siyasi konuşmalar oluyordu. Ben de bunlara kulak kesiliyor, zihnime nakşediyordum. O dönemlerde yaşım itibariyle bu bahsedilen düşmanların hepsinin Türkiye'ye karşı birleştiği ve Müslümanları yok etmek için uğraştıkları kafamda canlanıyordu.

O yıllarda genel seçim yapılmıştı. Milli Görüş tabanına ailem dolayısıyla yakın olmam ve Necmettin Erbakan ile Alparslan Türkeş'in koalisyon yapmış olmasının etkisi sokaklara da yansımıştı. Bosna Hersek ve Filistin için yapılan sokak yürüyüşlerine ve protestolarda ben de yer almaya başlamıştım. Okulda derslerim çok iyiydi, çok başarılı ve faal bir öğrenciydim. Hatta bir seferinde okul üçüncüsü de olmuştum. Dini vecibelerimi de hiç aksatmadan yerine getiriyordum.

O dönemde, kısa bir süre sonra benim de siyasi çizgime ve düşünceme etkiler yapacak bir gelişme yaşandı.

7 Temmuz 1992'de MÇP'li milletvekilleri Muhsin Yazıcıoğlu, Ökkeş Şendiller, İsmet Gür, Saffet Topaktaş, Ahmet Özdemir ve Esat Bütün'ün yanı sıra başkanlık divanı üyeleri,

birçok il, ilçe ve belde teşkilat başkanları, üst düzey yöneticileri MÇP'den istifa ettiler. Bu sürecin sonunda da 29 Ocak 1993'te Muhsin Yazıcıoğlu liderliğinde Büyük Birlik Partisi kuruldu.

O dönemde Elazığ Belediye Başkan adayımız BBP'den adaylığını koyan Zülfü Canpolat'tı. Yerde bulduğum ona ait seçim broşürünü okumuştum ve çok hoşuma gitmişti. Muhsin Yazıcıoğlu ismini bilmeme rağmen gerçek manada onu ilk kez orada merak etmeye başlamıştım. Ancak Elazığ'da insanlar kendi aralarında Muhsin Yazıcıoğlu'nu Turgut Özal'ın kandırdığını ve Alparslan Türkeş'e karşı kullanılmak istediğini konuşuyorlardı.

Alparslan Türkeş ile siyasi anlamda ters düşen Yazıcıoğlu ve arkadaşları, hem Milli Görüş hem de milliyetçi-mukaddesatçı siyaseti aynı potada birleştirerek siyasete yeni ve heyecan verici bir soluk getirmişlerdi. BBP'nin estirdiği bu rüzgâr birçok okul ve mahalle arkadaşım gibi beni de kısa sürede etkisi altına almıştı.

O yıllarda BBP'ye gitmemde Zülfü Canpolat dışında iki isim daha çok etkili olmuştu. Birincisi, Abdürrahim Karakoç'tu. O, şiirlerini en çok beğendiğim ve dikkatle takip ettiğim bir şairdi. Ayrıca en çok dinlediğim sanatçılardan biri Hasan Sağındık'tı. Çok sevdiğim ve değer verdiğim bu iki ismin de BBP saflarına geçtiğini duyduğumda bu beni etkilemişti.

1993 yılında BBP'nin gençlik teşkilatı Nizam-ı Âlem Ocakları'na bir iki defa gitmiştim. 1994-95 yılları arasında Işık Evleri olarak bilinen cemaatin öğrenci evlerine ders çalışmaya da gidiyordum. Bazı zamanlar siyasi nedenlere küçük çaplı kavgalar oluyordu. Bunların birinde bize ders çalıştıran abi dediğimiz üniversiteli bizi çağırarak "Şiddete bulaşmayın. Şiddet doğru olsaydı, Bediüzzaman Hazretleri de şiddete başvururdu." diyerek bizlere nasihat verdi. Biz tekrar sokaklarda kavga etmeye devam edince benim de aralarında olduğum üç kişiyi bir daha geri dönmemek üzere aralarından ayrıldık. O yıllarda tanıdığım bizi ders çalıştıran üniversite öğrencileri çok pasif insanlardı ve bu yüzden daha önce birkaç kez gittiğim Nizam-ı Alem Ocağı'na sürekli gitmeye başladım. Buranın ortamı daha

hareketliydi. Belki de ben hareketli ortamları seviyordum. Ancak derslerimi de ihmal etmezdim. O sene ortaokul son sınıftayken Fen Liseleri, Askeri Liseler ve Polis Akademileri her öğrencinin hayalini süslüyordu. Not ortalamam bu okulları kazanmam için fazlasıyla yeterliydi. Büyüklerimiz asker-polis olmamı istemediler. Ben de Fen Lisesi sınavlarına girerek yedek listeye girdim. Ailem göndermedi. Sonra süper liseye kaydoldum. Lise yıllarında başarısız bir öğrenciliğim oldu.

Bu dönemde hemen hemen her gün Nizam-ı Âlem Ocakları'na gitmeye başladım. Önce dergi dağıtıyordum. Bir gün okulda arama olmuş ve dergilerle yakalanmıştım. Müdür muavinimiz beni odasına çağırarak Nizam-ı Alem Dergisi'nin siyasi içerikli bir deri olduğunu, okula sokulmaması gerektiğini ve tutanak tutmayıp disiplin cezası vermeyeceğini söyledi. Ancak "Önce belli bir mevkiye gel, hayatını kazan sonra hangi fikre inanırsan inan onu o mevkide savun." diyerek bana nasihat etti. O zamanda bu nasihat beni çok sinirlendirmişti. Bunun aslında altın bir öğüt olduğunu yıllar sonra anlayacaktım. Doğu Anadolu Orta Öğretim Başkanlığı yaptım. Teşkilatçılığa dair ilk önemli bilgilerin birçoğunu da orada öğrendim.

Oldukça atak ve girişken bir yapım vardı. O dönemdeki yöneticilerin ve arkadaşlarımın hemen hepsi, "Her teşkilatta senin gibi bir tane adam olsa Türkiye kurtulur." diyorlardı.

BBP Trabzon İl Kongresi için şehre gelen Muhsin Başkan'ın yanına beni koruma olarak verdiler. O dönemde benim kiremit rengi bir paltom vardı. Muhsin Başkanın da yeşil renkli bir paltosu vardı. Kongre bittikten sonra ona "Başkanım, paltolarımızı değişelim, sizden bana bir hatıra kalsın." dedim. Son derece alçak gönüllü bir insandı. "Elbette, senin canın sağ olsun." dedi ve paltolarımızı değiştik. O paltoyu hâlâ saklarım.

Kongreden sonra Muhsin Yazıcıoğlu'nun gece istirahat etmesi için Karayolları misafirhanesine götürdük. Orada dört kişi kaldık. Sohbet sırasında 28 Şubat sürecinin üzerinden 3-4 ay geçmişti. 28 Şubat 1997 tarihi, Türkiye siyasetinde yerini bir postmodern darbe olarak alırken siyaseti ve toplumu da tam ortasından ikiye bölüyor, hayatları bitiriyor ve hayatları

değiştiriyordu. Muhsin Başkana bu süreci sordum. Muhsin Başkan Refahyol Hükümeti döneminde yaptıklarını anlattı.

Ona siyaset ve ülke meseleleri ile alakalı bazı sorular sordum. Bana, "Çok iyi soru sormak, zeki insanların işidir." dedi. Derslerimin durumunu sordu. "Fiziksel özelliklerin, siman düzgün, hitabet yeteneğin de iyi. Ailen mütevazı bir işçi ailesi ve ailende her etnik kökenden insan var. İleride Türkiye siyasetinde önemli yerlere gelebilirsin. Oku, özellikle de Ankara'da oku." dedi.

Biz biraz farklı büyümüştük. Bizim evimiz arabamız olsun, işimiz olsun, evden işe işten eve gidelim diye bir hayalimiz hiçbir zaman olmadı. Çocukluğumuzdan itibaren İslam dünyasını ve Türk dünyasını sefil hale düşüren insanlar ve devletlerden nasıl hesap sorarız diye büyüdük ve geleceğimiz o yönde şekillendi. Her birimiz birer mücahit, birer Alperen ve dış devletlerin zihnimize nüfuz edemeyeceği zıpkın gibi Türk gençleriydik ya da kendimizi öyle zannediyorduk. Zamanla yanıldığımızı anladık.

Bizim düşüncemize göre her insan bir bayraktı. Asla yere düşürmemeli ve kirletmemeliydi. İlk gençlik çağlarımızdaydık, kendimizi artık siyasetle ifade ediyorduk ve Türkiye'nin kaderini değiştirdiğimizde İslam coğrafyasının kaderini de değiştirebileceğimize yürekten inanıyorduk.

Ve bu bizi çok mutlu ediyordu…

ÜNİVERSİTE YILLARI VE KARADENİZ İLE TANIŞMAM

2001 yılında girdiğim üniversite sınavı benim de hayatımı değiştirecekti. Üniversite sınavını kazanmıştım ve hayatımı değiştirecek şehir olan, Osmanlı'nın en kudretli padişahı Kanuni Sultan Süleyman'ın doğduğu, Yavuz Sultan Selim'in ise şehzadeliğini geçirdiği topraklara, yani Trabzon'a gidiyordum. Karadeniz Teknik Üniversitesi'ni kazanmıştım.

Trabzon'da okumaya başladığımda şehir ve insanlarıyla ilgili ilk izlenimlerim hızla oluştu. Trabzon'un Elazığ'dan bir farkı yoktu. Buradaki insanlar da bizimle aynı düşüncelere sahipti. Trabzonlular çabuk öfkelenen ama bir o kadar da çabuk arayı düzelten, açık sözlü, mangal yürekli, vatanına bağlı bayrağına sadık insanlardı. Aslında Karadenizliler, Türkiye'nin gülen ve güldüren yüzüydü. Birçok siyasetçi, iş adamı, bilim adamı, sporcu, edebiyatçı entelektüel yetiştiren topraklardaydım.

Cumhuriyet dönemi, derin devletinin ilk kanlı hesaplaşması Karadenizliler arasında yaşanmıştı. Trabzon'un o dönem mebusu, şimdiki adıyla milletvekili Ali Şükrü Bey'in, hilafetin kaldırılması konusunda aykırı görüşleriyle sık sık gündeme geldiği ve Meclis'teki oturumlarda Mustafa Kemal Atatürk'le sıkı sık tartıştıklarını tarihi kayıtlarda yer almaktaydı. Sonra Ali Şükrü Bey birden ortadan kaybolur ve kaybolduktan üç gün sonra Ankara'nın Mühye Köyü'nde cesedi bulunur. Boğularak öldürüldüğü anlaşılır ve katillerinin yakalanıp Meclis'in önünde asılması teklifi verilir. Tahkikat başlar. Topal Osman'ın adamları

tarafından götürüldüğü, Ankara'da papazın bağı denilen yerde öldürüldüğü bilgisine ulaşılır. Bunun üzerine jandarmalar onları tevkif etmek için gider ama Topal Osman ve adamlarıyla çatışmaya girerler. Çatışma sonucunda Topal Osman kafası kesilerek infaz edilir. Kesik kafası ise içinde kendisiyle beraber götürdüğü sırlarla mezarda kalır, gövdesini ise ayaklarından asarak Meclisin önünde teşhir ederler. Bu olayın sırları günümüzde de halen gizemini koruyor ve halen bu olay üzerine yorumlar devam ediyordu. Karadenizliler de günümüzde derin devlet içinde ağırlıklarını korumaya devam ediyorlar.

Sovyetler'in dağılması, buraya komşu bir liman kenti olan Trabzon'u derinden etkilemişti. Rum-Pontus faaliyetlerinin had safhada olduğundan şikâyet ediyorlardı. Karadeniz bölgesinin Türkiye'nin çimentosu olduğu görüşü de yoğun olarak hâkimdi.

Bu arada Trabzon benim adeta ikinci memleketim gibi olmuş, çevrem giderek genişlemeye başlamıştı. Karadenizliler kıpır kıpır insanlardı. Çok hareketli, açık sözlü, çatal yürekli, vatanına bayrağına yürekten bağlı, değerlerine sahip çıkmakta hep en önde olmak isteyen bir yapıları vardı.

Üniversiteye adımınızı attığınızda düşüncenizdeki üniversite ile gerçekte olan çok farklıdır. Bu gerçekle yüzleşip sonra kabul edersiniz ilk karşılaştığınız sorun barınma sorunudur. Her üniversite öğrencisi bilir, üniversite parasızlık yıllarıdır. Önce diploma almak için uğraşırsın, sonra aldığın diplomayla iş kuyruklarında sürünürsün. Bir üniversite öğrencisi olarak ben de birçok okul arkadaşım gibi ben de öğrenimimi tamamlamak için azimle çalışıyordum. Yanlış politikalardan nasibini alan eğitim sisteminde de önce diploma almak için sürünüyor, mezun olduktan sonra da bu kez de elinde diplomanla iş kuyruklarında sürünmeye başlıyordun. Üniversite bir anlamda "işsizliğini dört yıl ertelediğin" kurumdu. Canımızı gözümüzü kırpmadan uğruna vermeye hazır olduğumuz ülke, bize üniversiteyi kazanmak için ayrı, okurken ayrı, mezun olduktan sonra daha da ayrı sıkıntıları reva görüyordu. 1985-1990 döneminde üniversitelerde uygulanan tüm not ve kredi sistemi değiştirilerek "ABD Maskeli ODTÜ Modeli" getirilmişti.

Üniversiteye başladığımda, artık siyasetle uğraşmayıp okulumu bitirmeyi planlıyordum. Yıllar sonra bu planımın gereklerini yapmadığım için başkalarının planlarının bir parçası olacaktım.

Bir gün bir dost ziyaretinde eski Genel İdare Kurulu İl Başkanımız, "Partiye gidip geliyor musun?" diye sordu. "Hayır." diye cevap verdim. Bu cevabım üzerine, "Muhsin Yazıcıoğlu'nu yalnız bırakmayın. Siz de yalnız bırakırsanız kim gelir gider?" deyince tekrar ocağa ve partiye gitmeye başladım. Kendi kişisel tarihimin değişeceğini bilemezdim.

O dönemde il başkanımız Ak Parti'ye geçmişti. Trabzon'da BBP yeni İl Başkanı Yaşar Cihan olmuştu. Onu ziyaret ettim. Referanslarımın çok sağlam olduğunu söyledi. Teşkilatçılığı iyi bildiğim için o dönem ismi Alperen Ocakları olarak değişen ocakların başkanı olmamı istediler.

Her üniversite öğrencisi gibi maddi imkânlarımın kısıtlı olmasından dolayı BBP İl Başkanı Yaşar Cihan'ın bu teklifini kibarca geri çevirdim. Yaşar Cihan dünyayı çok iyi tanıyan biriydi. Entelektüel birikimi vardı. Başkan Yaşar Cihan ile ülke ve siyaset üzerine uzun sohbetler yapıyorduk. Ülke ve Karadeniz üzerine oynanan oyunlar, Pontusculuk faaliyetleri öncelikli konularımız oluyordu. Sık sık parti görevlileri ve Alperenler Ocağı üyeleriyle bir araya gelerek Türkiye meselelerine kafa yoruyorduk. Trabzon tam anlamıyla bir futbol şehri olduğu için futbol üzerine de çok sıkça sohbet ediyorduk. Trabzon'da üniversite ve dersler dışındaki vaktimi genellikle böyle değerlendiriyordum.

YASİN HAYAL İLE İLK TANIŞMAM

Nizam-ı Alem Ocakları'nın yeni ismi Alperen Ocakları olmuştu. Alperen Ocakları'na gidip gelmeye başladığımda daha sonra hayatımı değiştirecek, birlikte Türkiye'nin gündemine oturacağım kişiyle tanışacağımın farkında değildim. Bir gün askerden izne gelen ocağın gençlerinden biriyle tanıştım. Bu kişi Yasin Hayal idi. Tarihler 2002 yılının Ocak ayını gösteriyordu. Onunla ilk tanışmamız ayaküstü gerçekleşti, biraz sohbetimiz oldu. Ankara Gölbaşı'nda askerlik yaptığını söyledi. Ocaktaki gençler; Yasin'in eline bir sopa alarak kiliseyi bastığını, sık sık kavga ettiğini söylediler. Yerel gazete olan Güne Bakış gazetesine manşet olan "kimliği belirsiz kişiler tarafından papazın darp edildiği" haberini eline alarak, papazı nasıl dövdüğünü anlatmış. Aradan iki yıl geçtikten sonra bir sefer yerel seçimlerde beraber aynı araca bindik. Tekrar sohbet ettik. Bu sohbette aynı mahallede, Pelitli'de oturduğunu öğrendim. Daha sonra evime gelip gitmeye başladı. Yaptığı kavgaları anlatmaya başlamıştı. Bu anlattıklarının sonunda iyice bilgi sahibi olduğum Yasin Hayal'e, sık sık fevri davranmaması, kavga etmemesi için nasihatte bulunmaya başladım. Yasin'le ortak bir noktamız daha vardı:

Trabzon Alperen Ocakları lise teşkilatımızdaki öğrencilerin birçoğu üniversiteyi kazanmıştı. Alperenler Ocağı'nın ana gelir kaynağı dergi satışından geliyordu. Dergiyi dağıtan arkadaşımız üniversiteyi kazanıp gitmişti. Dergilerin dağıtılacağı adresleri bilen kişi olarak sadece Yasin Hayal kalmıştı. Derginin dağıtım planlamasını yaparken Yasin'le samimiyetim arttı. Ben

daha sonra aynı semtteki Afetevler'e taşındım. Yasin de yeni evimin bulunduğu köşede simitçilik yapıyordu.

Önceden Nizam-ı Alem, daha sonraları Alperen Ocakları'nda ve partide görev yapan birçok kişi 1980 darbesinde yargılanmışlardı. Bu insanların devlete karşı tutumları şöyleydi: "Devlet bizim devletimizdir ama biz devletperest değiliz, vatanperveriz. Ancak hiçbir şekilde şiddet içerikli bir yola girmeyiz. Biz bunun bedelini 1980 öncesi ve darbesinde ödedik. Partinin ve ocağın dâhil edileceği bir şiddet eylemi, bizi bir yere çekme amaçlıdır. Bilinçli davranan ve reis denilen kişilerin, alt kadrolara karşı bu konuda büyük sorumluğu vardır."

Yasin Hayal'i bir kroki çizerken görmüştüm. Elinde hep bir ajandası vardı ve ajandası ilgimi çekmişti. İçinde yazılar, notlar ve krokilerin yanı sıra Maradona'nın fotoğrafları da vardı. Maradona ve Fenerbahçe tutkunuydu. Arjantin futbol ligini de çok sıkı takip ediyordu.

Yasin Hayal, terör örgütlerini, geçmişlerini ve eleman sayılarını çok iyi biliyordu. Özellikle İslami motifli örgütler hakkında epeyce bilgisi vardı. Ancak o, çok gazete ve kitap okuyan birisi değildi. Buna rağmen vakıf olduğu bu bilgiler, sıradan bir insanın bilebileceği şeyler de değildi.

Yasin Hayal'in Planları

Yasin Hayal 2004 yılında Çeçenistan'a gideceğini, en büyük hayalinin bu olduğunu söyledi. Bir gün evime geldi. Bana "Ya ben birini öldüreceğim ya da beni öldürecekler." dedi. "Bari gidip cihat edeyim de şehit olayım." Bu konuda benden destek istedi. Benim dışımda başka kişilerden de yardım alıyordu. Ben de bunun soyadı gibi "hayal" olduğunu anlattım. Israr edince de Azerbaycan'a giderek orada bir iş bulacağını ve kavgadan gürültüden uzak kalacağını söyleyerek yanımdan ayrıldı.

Yasin'in bir daha dönmemek üzere yurtdışına çıktığını düşünüyorken bir hafta sonra birden kapım çalındı. Açtığımda karşımda Yasin Hayal duruyordu. İçeriye girdi ve yaşadıklarını anlattı:

Bir hafta önce yanımdan ayrıldıktan sonra dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın uçağına sahte bomba ihbarı veriyor. Bomba ihbarı verdikten sonra da polis tarafından aranmaya başlıyor. Yasin'in evi Trabzon jandarması tarafından basılıyor ama evinde bir şey bulunamıyor. Kendisinin İhbarın faili olduğu ortaya çıktıktan sonra Yasin Hayal kendi pasaportuyla yurtdışına çıkıyor. Sonra da Sarp sınır kapısından aynı kimlik ve pasaportla da tekrar ülkeye giriş yapıyor. Burada Hrant Dink cinayetinde kilit isimlerden biri olan jandarmanın elemanı Coşkun İğci'nin evinde kaldığını söylüyor.

Terör nedeniyle, yurt dışına çıkanların hepsinin listesi kesinlikle tutulur. Özellikle de cihat bölgeleri diye nitelendirilen Irak, Afganistan ve Çeçenistan'a gidenlerin… O şahısların orada ölmesi durumunda, cenaze nakil işlemleri ülkeler arasında sorunlar yarattığı için bu mutlak surette takip edilir. Bu hiçbir istihbarat servisinin es geçemeyeceği bir bilgidir.

Yasin Hayal, aranmasına rağmen Azerbaycan'a gittiğini, Sarp sınır kapısından giriş çıkış yaptığını söyledi. Rusların sınır bölgelerini çok sıkı denetim altında tuttuklarından dolayı Çeçenistan'a geçememiş, Azerbaycan'da Çeçenlerle tanışmış. Sonra birbirlerinin telefonlarını almışlar. "Şimdi bekle daha sonra seni Çeçenistan'a götüreceğiz." demişler.

Eğer Yasin Hayal ile ilgili Türkiye'de planlarım olsaydı, Yasin'e para verip yurtdışında kalmasını tembihlemezdim. Yasin, Çeçenistan'a gitseydi Hrant Dink suikastı gerçekleşmezdi.

Yasin yurt dışına giriş-çıkış yapıyor ve eylemlerine devam ediyor. Bir gizli el Yasin'i kilise baskınından sonra burada da koruyor.

Yasin daha sonra verdiği ifadelerinde; güvenlik güçlerinin bomba ihbarlarına hassasiyetlerini anlamak için yaptığını söyledi. Ancak bu olayda Recep Tayyip Erdoğan'a gizli bir mesaj veriliyordu: "Uçağını indiririz!"

O zamanlarda bu mesaj anlaşılamasa da 15 Temmuz kalkışmasının belki de ilk işaretiydi.

Yasin'in çok ileri derecede Amerikan düşmanlığı vardı.

Onunla bu sohbet sırasında yeni planlarından bahsetmeye başlamıştı. İntihar eylemcisi olmak istediğini, silah temin ederek kilise ve McDonalds'ı taramak istediğini söylüyor, hatta hazırlık ve düşünce aşamasında çok afaki şeyler de anlatıyordu.

Yasin, bir silah temin etmeye çalıştığını söyledi bana. Ona, bu söylediklerini yaparsa çok insanın katili olacağını söyledim ama dinlemedi. Yaptığı işin sonunda başta kendisi olmak üzere hem ülkemiz hem partimiz hem de kendisinin bundan zarar göreceğini anlatmaya çalıştım. Ancak Yasin beni dinlemiyordu, eylemleri yapmaya kesin karalıydı çünkü o kafasına koyduğunu yapardı. Bizim gibi varoşta büyümüşseniz, arkadaşlığa büyük önem ve değer verirsiniz ama bu arkadaşlıklar bazen başa büyük bir beladır. Biz ne olursa olsun, başımıza ne gelirse gelsin bir arkadaşımızın, dostumuzun her derdine koşarız.

Şayet düşündüklerini gerçekleştirirse, bu eylem sonucunda çok fazla insanın ölebileceğini tahmin ettiğim için o andan itibaren zararın önüne geçmek için çaba gösterdim. Hem Yasin'i büyük can kayıplarıyla sonuçlanacak bir eylemden uzak tutmak hem de partiyi ve ocağı lekelememesini düşünerek basit bir düzenek hazırlama konusunda yardım edebileceğimi söyledim. Tesir gücü çok düşük, ölüme sebebiyet vermeyecek, sadece Yasin'in enerjisini boşaltacak basit bir düzenekti. Yasin ölümlerin olabileceği silahlı eylem fikrinden vaz geçti. Büyük bir bomba yapmamı, onunla intihar eylemi yapabileceğini söyledi. Ben bu fikrine karşı çıktım. Sonra kırtasiyelerden temin ettirdiğim malzemelerle ufak iki adet düzenek hazırladık.

Trabzon'da Trabzonspor'un maçı olup takım gol attığında şehir sevince boğulur. Bunu dikkate alarak hazırladığımız düzeneklerden birini gol olduğunda denedik. Bu denemeyi boş bir alanda Yasin Hayal, ben ve Muzaffer Gargar ile birlikte gerçekleştirdik. Muzaffer Gargar'ın da bir istihbarat elemanı olduğunu, Muhittin Zenit ile irtibatlı olduğunu daha sonra öğrenecektim.

24 Ekim 2004 Ramazan ayının ilk haftasına denk geliyordu. Yasin hazırladığımız diğer düzeneği McDonalds'ın önüne koydu. Ben de karşı tarafta bekledim. Yasin düzeneği çakmakla yakarak ateşledi ve bir süre sonra patladı. Kendisi de olay

yerinden kaçmaya başladı. Düzeneğin patlaması sonucu 5-6 kişi hafif yaralandı. McDonalds'ın da camları kırıldı. Böylece geliştirdiğim strateji sayesinde Yasin'in ölümle sonuçlanacak eyleminin önüne geçtim.

Oradan eve gittim. Kapım çalındığında karşımda Yasin Hayal vardı. Mezarlığa geçip beni beklemesini söyledim. Ardından ben de mezarlığa gittim. Patlamanın etkisiyle Yasin de ayağından hafifçe yaralanmış, ayağını pansuman etmişti. Birlikte bir durum değerlendirmesi yaparak Yasin'e teslim olmasını söyledim ancak o teslim olmak istemedi. Ortak tanıdığımız öğrenci evlerinden birine geçip orada saklanacağını söyledi. Saklandığı bu evde birkaç kez ziyaretine gittim. Evdekiler Yasin'e yeni kıyafetler vererek eski kıyafetlerini bir poşette saklamışlardı.

Eve döndüm. Sahur için dışarı çıkacağım anda kapıyı açtığımda ellerinde MP5 olan kişiler, kimlikleri gösterip silahlarını kafama dayayarak beni duvara yasladılar. Arama izinlerini göstermelerini söyledim. Savcılık imzalı, McDonald's'a bomba atma eyleminin şüphelisi Yasin Hayal'in benim evimde kalabileceği şüphesine dair arama kâğıdını bana gösterdiler. Üzerim arandıktan sonra birlikte evim de arandı ve bir şey bulunamadı.

TRABZON TERÖRLE MÜCADELE MÜDÜRLÜĞÜ'NDE GÖZALTINA ALINIYORUM

Evimi aramaya gelen ekip, beni gözaltına alarak Trabzon Terörle Mücadele Müdürlüğüne sorgu için teslim etti. Gözaltındayken beni Terörle Mücadele Müdürü Yahya Öztürk'ün odasına aldılar. Bu odada, ismini Yasin'den öğrendiğim Âdem ve ismini hatırlamadığım bir kişi vardı.

Gözaltına alındığım sırada Terörle Mücadele Müdürü Yahya Öztürk'le iki saat kadar süren bir mülakatımız oldu. Bu bir terör sorgusuydu. Öztürk, El Kaide ve Irak Savaşı hakkındaki düşüncelerimi sordu. Bu esnada Yasin Hayal'in bazı görüntülerini çıkarıp bana gösterdi. Bu esnada Yahya Öztürk ile aramızda ilginç bir diyalog yaşandı:

Yahya Öztürk sorguda "Türk bayrağını düştüğü yerden ya Erhan kaldıracak ya da Yasin kaldıracak. Biz size o gözle bakıyoruz. Orada sivil insanlar yaralandı. Müslüman Türk insanına sivillerin olduğu bir yeri bombalamak yakışmaz." dedi.

Ben de "Haklısın." dedim.

Sorguda, olay hakkında bir bilgim olmadığını söyleyerek konuşmadım. Bir gece sorguda kaldıktan sonra serbest bırakıldım.

Beni sorgulayan ekibin başı Yahya Öztürk, Yasin Hayal McDonald's olayından yakalandıktan sonra bana söylediklerinin aynısını ona da söylemişti. İkimize de söylediği "Türk bayrağını düştüğü yerden ya Erhan kaldıracak ya da Yasin" sözü Hrant Dink cinayetinden sonra gazetelerin manşetlerini süsleyecek, Yahya Öztürk bu şekilde gündeme gelecekti.

Bütün bunların yaşanması bana bir şeyi düşündürmüştü: Bu bir terör sorgusu mu yoksa teşhis sorgusu muydu?

İSTİHBARATÇILARLA İLK TANIŞMA

Bir gün sonra hiçbir şey olmamış gibi okula gittim. Anfideyken telefonum çaldı. Elazığlı hemşehrim olması nedeniyle tanıdığım ve zaman zaman ziyaretine gittiğim Hüseyin Tan arıyordu. "Acilen buluşmamız gerek." dedi. Ders çıkışı Trabzon meydanda buluştuk. Yanında Emre isminde biri vardı. Yasin Hayal'i bulmak için istihbaratçıların benim bilgime başvuracaklarını söylediler. Bu işi birkaç kişi birlikte yaptığımızı, istihbaratın beni aradığını, Yasin Hayal'i teslim etmem halinde bizler hakkında herhangi bir işlem yapılmayacağını söyledi.

Yasin'in de ifadesinde McDonald's'ın kendisine yemek vermek istemediğini, onun da buna öfkelenerek bu işi yaptığını söylemesini istedi. Söyledikleri gibi istihbarat benimle irtibata geçti ve onlara Trabzon meydanında beklediğimi söyledim. Trabzon meydanında, belediyenin önünden beni aldılar. Arabada Trabzon İstihbarat Şube Müdürlüğünde görevli Muhittin Zenit ve Tevfik Cantürk isimli bir şahıs vardı. Bana, "Yasin yakalandığında iki üç ay yatacak, sonra da annesinin babasının elini öpecek. Sana da hiçbir şey olmayacak." diyerek garanti verdiler.

Akçaabat istikametine doğru gittik. Ellerinde Yasin'in üniversite öğrencilerinin evinde kaldığına dair istihbarat vardı.

"Bize yardımcı olur musun?" dediler.

Ben de "Tamam, olurum." dedim.

Birlikte arabayla Pelitli'deki Yasin'in kaldığı eve geldik. On-

lar aşağıda beklerken ben yukarı çıkıp üniversite öğrencileri ile görüştüm. Bana Yasin'in evden ayrılıp şehir dışına çıktığını, değiştirdiği kıyafetlerini de çöpe attığını söyledi.

Aşağı inerek bu bilgileri Muhittin Zenit ile paylaştım. Çöpe attıklarını söyledikleri kıyafetleri çöpten alıp kendilerine vermemi istediler. Daha sonra kamuoyunda sıkça gündeme gelecek olan bu kanlı pantolonu alarak Muhittin Zenit'e teslim ettim.

BBP Trabzon İl Başkanının yanına gittim ve Yasin'in tekrar suç işleyebileceğini, Ocaklara gidebileceğini, Ocaklara gittiği anda bundan haberdar edilmemi, polislerin benimle diyaloga geçtiğini, Yasin'i teslim etmem gerektiğini söyledim.

Tüm bu aramalarım sonuçsuz kaldı. Nihayetinde Yasin'i bulamadık.

Muhittin Zenit beni evime bıraktı. Evdeki arkadaşım rastlantı sonucu Yasin'i İstanbul otobüsüne binerken gördüğünü söyledi. Ben de bana verdiği numaradan Muhittin Zenit'i arayarak tekrar buluştuk. Yasin'in bir Rize otobüsü ile İstanbul'a gittiğini söyledim. Sonra ayrılıp eve döndüm.

Ertesi gün merak ettiğim için Muhittin Zenit'i arayarak Yasin'in yakalanıp yakalanmadığını sordum. Muhittin Zenit, "Yakalandı." dedi ve ardından da "Sen kendini kurtarmaya bak." diye de ekledi.

Yasin Hayal İstanbul'da yakalanıp gözaltına alınmıştı. İstanbul'da yakalanmasının nedeni de birinin Yasin'i ihbar etmiş olmasıydı.

Yakalandığında televizyon kameralarına "Çekin, efsaneyi iyi çekin! Daha başka yerleri de bombalayacağım!" dediği anda Yasin'in ruh yapısını çok daha iyi anladım. Onun gariban, İslami duygular ya da vatan millet sevgisiyle hareket eden biri olmadığını, biraz gecikerek de olsa çok iyi kavradım. Yasin benim gözümden o an düşmüştü ve onunla gönül bağımda aslında o anda, orada koptu. Yasin'in tek amacının kendini ispatlamak olduğunu çözmüştüm.

Yasin sorguya girmiş ve konuşmamış, sadece olayı tek başına yaptığını söylemişti. Polisler Yasin'i göstermelik bir sorguya aldıklarını, bana verdikleri söz nedeniyle fazlaca üzerine gitmediklerini söylediler. Daha sonradan 2 yıl birlikte çalışacağım istihbaratçılar ilk ve son kez verdikleri sözleri tutmuş ve beni soruşturmanın dışına çıkarmışlardı. "Son kez" diyorum; çünkü Hrant Dink cinayetiyle birlikte başlayan yargılama sürecinde bu görüşmeleri sürekli inkâr edeceklerdi. Etmez iseler sanık olarak yargılanacaklardı. Ancak yıllar sonra gelen bir belge[2] her şeyi açığa çıkarıyordu. Bu belge; benim bombalama olayına karıştığımdan haberleri olmadıklarını iddia eden polisleri yalanlıyordu. Yine bu belge; bu olayı raporlaştıran ve altına imzalarını atan kişilerin kendileri olduğunu ispatlıyordu. Muhittin Zenit alt düzeyde bir istihbaratçıydı. Benden aldığı bilgileri üstleriyle paylaşmaması imkânsızdı. Üstleri de Engin Dinç ve Ramazan Akyürek idi!

Ayrıca Muhittin Zenit'in "Sen kendini kurtarmaya bak." dediği telefon görüşmesi 2007 yılında Hrant Dink öldürüldükten sonra basına sızdırılmış ama mahkemeden gizlenmişti.

Bir diğer önemli nokta da başında Ali Öz'ün bulunduğu Trabzon Jandarmasının Yasin Hayal aranırken bombalamadan sonra ne gibi işlemler yapıp ne gibi bilgiler aldıkları sorusuydu. Bu hâlâ gizemini koruyacak ama yürütülen Hrant Dink suikastı soruşturması ve aralarında Zekeriya Öz, MİT tırlarını durduran Hamza Celepoğlu, Nazlı Ilıcak, Metin Yıldız ve Ali Öz'ün de tutuklandığı soruşturmada belki de aydınlığa kavuşacaktı.

Muhittin Zenit, Yasin Hayal İstanbul'da yakalanıp Trabzon'a getirildikten sonra beni aradı. Sonra buluştuk. Zenit, benim samimi davrandığımı, bu yüzden McDonald's patlamasında bana soruşturma açılmayacağını söyledi. Hatta beni soruşturmaya dâhil etmek isteyenler olduğunu, ancak kendisinin bu duruma karşı çıktığını ve hatta bu nedenle istifa dilekçesini bile hazırladığını söyledi. "Bundan sonra abi-kardeşiz." dedi. Daha sonradan Hrant Dink suikastıyla sürecin nasıl sonlandırıldığını düşünürsek, o dönemde bu zehri bana fark ettirmeden içirmişlerdi.

2 Bkz. Ek: Belgeler sayfa 279-280. McDonald's olayı F4 raporu.

Biz kimseye kimliğimizi göstermeyiz ama kimliğini bana gösterip BBP'yi kastederek, "Partindeki yöneticilerin çoğu bizden. Türkiye'nin tanıdığı birçok isim istihbarata çalışıyor." dedi. Muhittin Zenit, içinde biraz şantaj biraz vaat bulunan bir görüşmeyle beni çalışmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ancak şantaj bana sökmezdi. Çünkü ben ölümden korkmayacak kadar ölüm deneyimlerinden geliyordum. Gladio taktikleri, Berlin duvarının altında kalmıştı. İstihbarat kurumları insanları artık yüksek binalardan aşağı atmıyor, asit kuyularında yakmıyordu. Bunlar hem zaman kaybı hem de külfetli işlerdi.

Benim şimdi taraf değiştirmemi, sadakatimi sadece kendileri için kullanmamı istiyorlar ve bana ajanlık teklif ediyordu. Bunu yapamayacağımı söyleyince çevremdeki birçok insanın bu işle uğraştığını söyledi. Gerçekten de siyasiler, mafya ve sivil toplum örgütlerinde onlara çalışmayan yok gibiydi. Muhittin Zenit bana listeyi gösterince şok olmuştum. Gerçekten de Türkiye'de tanınan birçok sağcı ya da solcu hatta devlet düşmanı olarak kamuoyundan bildiğimiz birçok kişi devletin ajanıydı.

Muhittin Zenit, bana bu görev teklifini yaparken aramızda şu konuşmalar geçmişti:

– Kardeşim, bu ülkenin sana ihtiyacı var.

– Bu ülkenin bana ihtiyacı varsa vay halimize! Türkiye bana ihtiyacı olmayacak kadar büyük bir ülke! Ben varken de var olacak ben olmadığımda da var olacak.

– Seni çok iyi tanıyorum, neler yapıp yapamayacağını da biliyorum. Bu elimde tuttuğum dosya sana ait. Artık ilgi alanımızdasın.

– Bana şantaj mı yapıyorsun?

– Biz şantaj değil icraat yaparız.

– Sizinle çalışmamı teklif ediyorsun?

– Biz teklif değil karar veririz.

– Beni ölümle mi tehdit ediyorsun?

– Yine başa döndük! İnsanların nasıl öleceğine ancak Azrail karar verir, biz melek değiliz.

– Sözü nereye getirmeye çalışıyorsun?

– Sen dediğimi anladın. Bugün bu görüşmeyi gözün kapalı bir şekilde de yapabilirdik ancak biz çalıştığımız insanlara saygı duyarız. Sadece taraf değiştireceksin, sadakatini bizim için kullanacaksın. Beyninin son hücresine kadar fedakârlık yapacaksın. Kanının son damlasına kadar değil. Senin gibi vatan evlatlarına ihtiyacımız var.

– Beni kandıramazsın, git o tehditlerini yeni yetmelere yap. Bana muhbirlik mi teklif ediyorsun?

– Ajanlık farklı şey. Sen yardımcı istihbarat elemanı olacaksın.

– Niye yapayım?

– Ülken için yapacaksın. Ülkeyi sevdiğini söylüyorsun. Yasin Hayal gibi gençlerin yetişmesine engel olacaksın. Dünyada İsrail'le İngiltere en güçlü devlettir. Tüm vatandaşları devletlerine gönüllü olarak bu işi yaparlar.

Bu son söyledikleri mantıklı geldi. Bu "Devlete çalış." teklifi idi. Benim "Yardımcı İstihbarat Elemanı" olarak devletime, milletime, ülkeme hizmet etmem isteniyordu. Aslında bu bana teklif edilmemişti, benim bu görevi yapmama "karar" verilmişti. Ben de kabul ettim.

Muhittin Zenit kendisinin kod adının Ahmet Dede olduğunu söyleyerek benim de kod adımın "Mehmet Kurt" olduğunu bildirdi. Buluşmalarda bu kod isimlerini kullanacağımızı da ekledi. Trabzon istihbaratı ve ona ait numaraları da verdi. Bu numaraları arayıp, "Ben Yurtiçi Kargo'dan Mehmet Kurt." dememi söyledi. Her on beş günde bir buluşacaktık. Bundan böyle de on beş günde bir buluşmaya başlayarak bilgi alışverişinde bulunuyorduk.

ERHAN TUNCEL

HRANT DİNK
SUİKASTININ PERDE ARKASI

AMERİKA'NIN YENİÇERİLERİ

Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı eski Başkanı Hüseyin Gülerce:
"*Hrant Dink cinayeti ile paralel yapının alakasının tespit edilmesi durumunda Fethullah Gülen'i ABD Türkiye'ye iade edebilir.*"

- Hrant Dink'i kimler, nasıl ve niçin öldürdü?
- Avrupa'da işlenen hangi suikastle Hrant Dink suikastı aynı kaderi paylaşıyordu?
- 2007-2016 yılları arasında Türkiye'yi kimler nasıl yapılandırdı?
- Barnabas İncili ile Muhsin Yazıcıoğlu suikastı arasındaki ilişki neydi?
- 15 Temmuz gayri nizami harp provası mıydı, darbe girişimi miydi, iç savaş çıkarma teşebbüsü müydü?
- FETÖ'nün kozmik odasından çıkan belgeler ve gerçekler!

***

Kamuoyunun merak ettiği bir soru vardı: "Yüzlerce asker ve polisimiz şehit olup da televizyonlarda on saniyelik bir haberde yer alırken; on yıl önce işlenmiş bir suikast nasıl her daim gündemde kalıyordu?"

***

Bu kitapta; şiddetin hüküm sürdüğü varoşlardan başlayıp, Terörle Mücadele Müdürlüğü'nün sorgu odalarına, mahkeme salonlarına girdik.

C-5 Şube'nin karanlık dehlizlerinden, bürokrasinin kapalı kapılar ardında konuşulup dışarı yansımayan konuşmalarına şahit olduk.

Dink suikastının perde arkasındaki gizli elleri ve hesaplarını inceleyip, Berlin'den İstanbul'a uzanan tarihi kan davasına ışık tuttuk.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 512129

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari